

*Suitable for
group studies*

*Pages contain
the original
Arabic and its
English and
Persian
renderings*

*(Source: Baha'i
Library Online)*

*Compiled by:
Nosheen Shabani*

*Tablet of
“The Holy Mariner”
By Bâhâ’u’lláh*

Baha'u'llah's toweringly mystical, powerfully symbolic Tablet of the Holy Mariner contains mysteries—and even some prophecies. [Abdu'l-Baha](#) counsels the Baha'is to:

Study the Tablet of the Holy Mariner that ye may know the truth and consider that the Blessed Beauty [Baha'u'llah] hath fully foretold future events. Let them who perceive take warning. Verily in this is a bounty for the sincere! – [Abdu'l-Baha, Baha'i Prayers](#), p. 319.

Shoghi Effendi mentioned that certain tablets are “invested by Baha'u'llah with a special potency and significance.” –[Shoghi Effendi, Baha'i Prayers](#), p. 307.

Could *Holy Mariner* be one of those distinct few?

Reaffirming the Ancient Covenant

Unique circumstances surround the tablet's origins and composition. When [Baha'u'llah](#) revealed *Holy*

Mariner in March 1863, the fledgling Babi community faced acute pressures. Persecutions threatened, and the Ottoman Prime Minister ordered Baha'u'llah's imminent exile from Baghdad to Istanbul. *Holy Mariner* was revealed in both Arabic and Persian (although only the Arabic portion is officially translated. Like any of the [Baha'i](#) writings, the tablet can be interpreted in myriad ways. *Holy Mariner* commences: He is the Gracious, the Well-Beloved! O Holy Mariner! Bid thine ark of eternity appear before the Celestial Concourse, Glorified be my Lord, the All-Glorious! [This refrain appears after every line and is excluded hereafter for brevity.] Launch it upon the ancient sea, in His Name, the Most Wondrous, And let the angelic spirits enter, in the Name of God, the Most High. Unmoor it, then, that it may sail upon the ocean of glory... – [Baha'u'llah, Baha'i Prayers](#), p. 319.

One reading of this ode has Baha'u'llah himself as the holy mariner, and “**the ark of eternity**” as the changeless faith of God (Adib Taherzadeh, *The Revelation of Baha'u'llah: Baghdad 1853-63*, p. 236). The theme of the covenant—God's promise of guidance and direction to humanity in return for our obedience to His laws—is a hallmark of this tablet. The word *covenant* has a twofold meaning here: God's pledge to send a series of divine messengers to educate humanity throughout the ages; and Baha'u'llah's promise to provide leadership and direction to the Baha'i community—and the world—as they evolve.

To demonstrate that the Baha'i Faith is part of the ancient covenant of God, *Holy Mariner* hearkens back to the Book of Genesis, Noah's Ark, and the flood:

I am going to bring floodwaters on

the earth to destroy all life under the heavens, every creature that has the breath of life in it. Everything on earth will perish. But I will establish my covenant with you, and you will enter the ark—you and your sons and your wife and your sons' wives with you. – Genesis 6:17-18.

Both Baha'u'llah and Noah are mariners leading believers. The ark, which protects sacred elements of God's creation from disaster, can be interpreted as the ancient faith of God—whether that of Noah or Baha'u'llah. The Baha'i writings highlight the essential unity of these two divine captains:

It is the Holy of Holies, which constitutes the essence of the religion of Adam, Noah, Abraham, Moses, Christ, Muhammad, the Bab, and Baha'u'llah, and which will endure throughout all the prophetic Dispensations. It will never be abrogated, for it consists in spiritual

rather than material truth. – [Abdu'l-Baha](#), *Some Answered Questions*, newly revised edition, p. 69.

In addition, *Holy Mariner* reinforces the theme that the Covenant of Baha'u'llah is the same as that in the Old Testament with references to Moses:
Bid them issue forth and attain this ethereal invisible station... A station wherein the Lord hath in the Flame of His Beauty appeared within the deathless tree... Wherein the embodiments of His Cause cleansed themselves of self and passion... Around which the Glory of Moses doth circle with the everlasting hosts... Wherein the Hand of God was drawn forth from His bosom of

Grandeur... – [Baha'u'llah](#), *Baha'i Prayers*, p. 320.

The phrase “the Lord hath in the Flame of His Beauty appeared within

the deathless tree” refers to Moses' encounter with the burning bush: There the angel of the Lord appeared to him in flames of fire from within a bush. Moses saw that though the bush was on fire it did not burn up... God called to him from within the bush, “Moses! Moses!” ... “I am the God of your father, the God of Abraham, the God of Isaac and the God of Jacob.” – Exodus 3:2-6.

Likewise, the line “Wherein the Hand of God was drawn forth from His bosom of Grandeur” recalls yet another episode, in which Moses's hand became diseased and was then miraculously cured: Then the Lord said, “Put your hand inside your cloak.” So Moses put his hand into his cloak, and when he took it out, the skin was leprous—it had become as white as snow. “Now put it back into your cloak,” he said. So Moses put his hand back into his cloak, and when he took it out, it was

restored, like the rest of his flesh. – Exodus 4: 6-7

Prophecy Fulfilled

The meaning of Abdu'l-Baha's statement about *Holy*

Mariner's predicting future events became clear in August 1863, six months after he wrote the tablet, when Baha'u'llah travelled by ship, as Shoghi Effendi noted:

[Baha'u'llah,] as foreshadowed in the Tablet of the Holy Mariner, was put on board a Turkish steamer and three days later was disembarked, at noon, together with His fellow-exiles, at the port of Constantinople, on [August 16, 1863]. – [Shoghi Effendi, *God Passes By*, p. 157.](#)

Holy Mariner appears to foreshadow subsequent sea journeys in the early stages of the Faith, namely Baha'u'llah's 1868 banishment—and passage over the Mediterranean—to the prison city of Akka, and Abdu'l-

Baha's seaborne voyages to Europe and America, which were monumental in spreading the Faith in the West.

Having explored these aspects of this unique Tablet, can a reader conclude that it is truly instilled with a special potency? A cornerstone principle of the [Baha'i Faith](#) is that each person should independently investigate the truth, so feel free find out for yourself.

Tablet of the Holy Mariner

“Study the Tablet of the Holy Mariner that ye may know the truth, and consider that the Blessed Beauty hath fully foretold future events. Let them who perceive, take warning!” — *'Abdu'l-Bahá*

He is the Gracious, the Well-Beloved! O Holy Mariner!

Bid thine ark of eternity appear before the Celestial Concourse, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

Launch it upon the ancient sea, in His Name, the Most Wondrous, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

And let the angelic spirits enter,
in the Name of God, the Most
High. Glorified be my Lord, the
All-Glorious!

Unmoor it, then, that it may sail
upon the ocean of glory, Glorified
be my Lord, the All-Glorious!

Haply the dwellers therein may
attain the retreats of nearness in
the everlasting realm. Glorified
be my Lord, the All-Glorious!

Having reached the sacred
strand, the shore of the crimson
seas, Glorified be my Lord, the
All-Glorious!

Bid them issue forth and attain
this ethereal invisible station,
Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

A station wherein the Lord hath
in the Flame of His Beauty

appeared within the deathless
tree;

Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

Wherein the embodiments of His
Cause cleansed themselves of self
and passion; Glorified be my
Lord, the All-Glorious!

Around which the Glory of Moses
doth circle with the everlasting
hosts; Glorified be my Lord, the
All-Glorious!

Wherein the Hand of God was
drawn forth from His bosom of
Grandeur; Glorified be my Lord,
the All-Glorious!

Wherein the ark of the Cause
remaineth motionless
eventhough to its dwellers be
declared all divine attributes.

Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

O Mariner! Teach them that are
within the ark that which we
have taught thee behind the
mystic veil.

Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

Perchance they may not tarry in
the sacred snow-white spot,
Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

But may soar upon the wings of
the spirit unto that station which
the Lord hath exalted above all
mention in the worlds below,

Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

May wing through space even as
the favored birds in the realm of

eternal reunion; Glorified be my Lord, the All-Glorious!

May know the mysteries hidden in the Seas of light. Glorified be my Lord, the All-Glorious!

They passed the grades of worldly limitations and reached that of the divine unity, the center of heavenly guidance.

Glorified be my Lord, the All-Glorious!

They have desired to ascend unto that state which the Lord hath ordained to be above their stations.

Glorified be my Lord, the All-Glorious!

Whereupon the burning meteor cast them out from them that abide in the Kingdom of His

Presence, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

And they heard the Voice of Grandeur raised from behind the unseen pavilion upon the Height of Glory:

Glorified be my Lord, the All-Glorious!

“O guardian angels! Return them to their abode in the world below, Glorified be my Lord, the All-Glorious! “Inasmuch as they have purposed to rise to that sphere which the wings of the celestial dove have never attained;

Glorified be my Lord, the All-Glorious!

“Whereupon the ship of fancy standeth still which the minds

of them that comprehend cannot grasp.”

Glorified be my Lord, the All-Glorious!

Whereupon the maid of heaven looked out from her exalted chamber,

Glorified be my Lord, the All-Glorious!

And with her brow signed to the Celestial Concourse, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

Flooding with the light of her countenance the heaven and the earth, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

And as the radiance of her beauty shone upon the people of dust, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

All beings were shaken in their mortal graves. Glorified be my Lord, the All-Glorious!

She then raised the call which no ear through all eternity hath ever heard, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

And thus proclaimed: “By the Lord! He whose heart hath not the fragrance of the love of the exalted and glorious Arabian Youth,

Glorified be my Lord, the All-Glorious!

“Can in no wise ascend unto the glory of the highest heaven.” Glorified be my Lord, the All-Glorious!

Thereupon she summoned unto herself one maiden from her

handmaidens, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

And commanded her: “Descend into space from the mansions of eternity, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

“And turn thou unto that which they have concealed in the inmost of their hearts. Glorified be my Lord, the All-Glorious!

“Shouldst thou inhale the perfume of the robe from the Youth that hath been hidden within the tabernacle of light by reason of that which the hands of the wicked have wrought,

Glorified be my Lord, the All-Glorious!

“Raise a cry within thyself, that all the inmates of the chambers

of Paradise, that are the embodiments of the eternal wealth, may understand and hearken;

Glorified be my Lord, the All-Glorious!

“That they may all come down from their everlasting chambers and tremble, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

“And kiss their hands and feet for having soared to the heights of faithfulness;

Glorified be my Lord, the All-Glorious!

“Perchance they may find from their robes the fragrance of the Beloved One.” Glorified be my Lord, the All-Glorious!

Thereupon the countenance of
the favored damsel beamed
above the celestial chambers
even as the light that shineth
from the face of the Youth above
His mortal temple;

Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

She then descended with such
an adorning as to illumine the
heavens and all that is therein.

Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

She bestirred herself and
perfumed all things in the lands
of holiness and grandeur.
Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

When she reached that place she
rose to her full height in the
midmost heart of creation,

Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

And sought to inhale their
fragrance at a time that knoweth
neither beginning nor end.
Glorified be my Lord, the All-
Glorious! She found not in them
that which she did desire, and
this, verily, is but one of His
wondrous tales.

Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

She then cried aloud, wailed and
repaired to her own station
within her most lofty mansion,

Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

And then gave utterance to one
mystic word, whispered privily
by her honeyed tongue, Glorified
be my Lord, the All-Glorious!

And raised the call amidst the
Celestial Concourse and the
immortal maids of heaven:
Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

“By the Lord! I found not from
these idle claimants the breeze
of Faithfulness! Glorified be my
Lord, the All-Glorious!

“By the Lord! The Youth hath
remained lone and forlorn in the
land of exile in the hands of the
ungodly.”

Glorified be my Lord, the All-
Glorious! She then uttered
within herself such a cry that the
Celestial Concourse did shriek

and tremble, Glorified be my
Lord, the All-Glorious!

And she fell upon the dust and
gave up the spirit. It seemeth she
was called and hearkened unto
Him that summoned her unto
the Realm on High.

Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

Glorified be He that created her
out of the essence of love in the
midmost heart of His exalted
paradise!

Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

Thereupon the maids of heaven
hastened forth from their
chambers, upon whose
countenances the eye of no

dweller in the highest paradise
had ever gazed.

Glorified be our Lord, the Most
High!

They all gathered around her,
and lo! they found her body
fallen upon the dust; Glorified
be our Lord, the Most High!

And as they beheld her state and
comprehended a word of the tale
told by the Youth, they bared
their heads, rent their garments
asunder, beat upon their faces,
forgot their joy, shed tears and
smote with their hands upon
their cheeks, and this is verily
one of the mysterious grievous
afflictions— Glorified be our
Lord, the Most High!

Bahá'u'lláh

العليّ الأعلى فسبحان ربّي الأبهي إذا فاطلق زمام الفلك ليجري على قلزم الكبرياء ليصل أهلها إلى مواقع القرب في مكن البقاء فسبحان ربّي الأبهي وإذا وصلتهم إلى شاطئ القدس ساحل بحر الحمراء فسبحان ربّي الأبهي إذا فأخرجهم عن الفلك في هذا المقام الألف الألف فسبحان ربّي الأبهي وهذا مقام الذي فيه تجلّى الله بنار الجمال في سدرة البقاء فسبحان ربّي الأبهي وفيه خلعوا هياكل الأمر نعل النفس والهوى فسبحان ربّي الأبهي وفيه يطوف موسى العزّ بجنود البقاء فسبحان ربّي الأبهي وهذا مقام الذي خرج فيه يد الله عن رداء الكبرياء فسبحان ربّي الأبهي وهذا مقام الذي لن يحرك فيه سفينة الأمر ولو يقرء عليها كلّ الأسماء فسبحان ربّي الأبهي إذا يا ملاح القدس علم أهل السفينة ما علمناك خلف حجابات العماء فسبحان ربّي الأبهي لنأل يعطلون في وادي الكتيب البيضاء فسبحان ربّي الأبهي ويطيرون بجناحين الرّوح إلى مقام الذي قدسه الله عن الذكر في ممالك الإنشاء فسبحان ربّي الأبهي ويتحرّكون في الهواء كطيور القرب في جبروت اللّقاء فسبحان ربّي الأبهي ويطلعون بالأسرار في لجج الأنوار فسبحان ربّي الأبهي وانقطعوا منازل التّحديد حتّى وصلوا إلى مقام التّوحيد في مركز الهدى فسبحان ربّي الأبهي وأرادوا أن يصعدوا إلى مقام الذي جعله الله فوق مراتبهم إذا أطردهم شهاب الدّرّي من سگان ملكوت اللّقاء فسبحان ربّي الأبهي وسمعوا لحن الكبرياء عن وراء سرادق الغيب في مكن السّناء فسبحان ربّي الأبهي بأن يا ملائكة الحفظ أن ارجعوا هؤلاء إلى مواقعهم في ناسوت الإنشاء فسبحان ربّي الأبهي لأنهم أرادوا أن يطيروا في هواء الذي ما طارت فيه أجنحة الورقاء فسبحان

هو العزيز المحبوب

°

أن يا ملاح القدس فاحضر سفينة البقاء في ملاً الأعلى فسبحان ربّي الأبهي ثمّ أمسكه على بحر القَدَم ببديع من الأسماء فسبحان ربّي الأبهي ثمّ اركب عليها هياكل الرّوح باسم الله

رَبِّي الأَبهى ولن يحرك فيه سفائن الظنون ولا أفئدة أولي النهى
فسبحان رَبِّي الأَبهى إذا أخرجت حورية الروح رأسها عن
غرفات الأعلى فسبحان رَبِّي الأَبهى وأشارت بطرف حاجبها
إلى ملاء القدساء فسبحان رَبِّي الأَبهى وأشرقت أنوار جبينها من
الأرض إلى السماء فسبحان رَبِّي الأَبهى ووقع إشراق الجمال
على أهل الأرض والتراب إذا اهتزت هياكل الوجود عن قبور
الفناء فسبحان رَبِّي الأَبهى ثم نادى بلحن الذي ما سمعه اذن
السَّمع في أزل القدماء فسبحان رَبِّي الأَبهى وقالت تالله من لم
يكن في قلبه روائح الحب من الفتى العراقي النوراء فسبحان
رَبِّي الأَبهى لن يقدر أن يصعد إلى رفرف الهاء في هذا
الجبروت القصوى فسبحان رَبِّي الأَبهى إذا أمرت جارية من
جواربها الأحلى فسبحان رَبِّي الأَبهى فقالت انزلي من قصور
البقاء على هيكل الشمس في هذا الفضاء فسبحان رَبِّي الأَبهى
ثم التفتي إليهم فيما أسروه في سرائر سرهم الأخرى فسبحان
رَبِّي الأَبهى فإن وجدت روائح القميص عن غلام الذي ستر في
سرادق النور من أيادي الأشقياء فسبحان رَبِّي الأَبهى إذا
صيحى في نفسك ليطلع بذلك كل من سكن في غرفات الفردوس
من هياكل الغناء فسبحان رَبِّي الأَبهى وينزلن كلهم عن غرف
البقاء فسبحان رَبِّي الأَبهى ويقبلن أرجلهم وأيديهم لما طاروا
في هواء الوفاء فسبحان رَبِّي الأَبهى ولعل يجدن روائح
المحبيب عن قميص هؤلاء فسبحان رَبِّي الأَبهى إذا أشرقت
حورية القرب عن أفق الغرفات كإشراق وجه الغلام عن أفق
الرداء فسبحان رَبِّي الأَبهى ونزلت بطراز أشرقت السموات
وما فيها فسبحان رَبِّي الأَبهى وحركت في الهواء إذا عطرت
كل الأشياء في أراضى القدس والسناء فسبحان رَبِّي الأَبهى فلما

بلغت إلى المقام قامت كخط الاستواء في قطب البداء فسبحان
رَبِّي الأَبهى ثم استنشقت منهم في زمان الذي ما يجري عليه
حكم الإبتداء ولا ذكر الإنتهاء فسبحان رَبِّي الأَبهى وما وجدت
منهم ما أردت وهذا من قصص العجباء فسبحان رَبِّي الأَبهى
ثم صاحت وضجت ورجعت إلى مقامها في قصرها الحمراء
فسبحان رَبِّي الأَبهى ثم تكلمت بكلمة سرية تحت لسانها
الروحي فسبحان رَبِّي الأَبهى ونادت بين ملاء الأعلى وحوريات
البقاء فسبحان رَبِّي الأَبهى تالله ما وجدت من هؤلاء المدعين
من نسمات الوفاء فسبحان رَبِّي الأَبهى وتالله بقي الغلام في
أرض الغربة وحيدا فريدا بين أيادي الفسقاء فسبحان رَبِّي في
لاهوت الحزناء وبعد ذلك صرخت في نفسها بصريخ الذي
أصرخت وتزلزلت أهل ملاء الأعلى فسبحان رَبِّي الذي تردى
برداء السوداء ووقعت على التراب وماتت كأنها دعيت وأجابت
من دعاها في لاهوت العماء فسبحان من خلقها من جوهر
الحياء فسبحان رَبِّي الأَبهى إذا خرجن عن الغرفات حوريات
ما وقعت على جمالهن عيون أحد من أهل جنان الاسناء فسبحان
رَبِّي الأَبهى وجمعن عليها ووجدن جسدها مطروحة على
التراب الغبراء فسبحان ربنا الاعلى فلما شهدن حالها وعلمن
حرفا من قصص الغلام عررن رؤوسهن وشققن ثيابهن ولطمن
على وجوههن وبدلن عيشهن وبكين بعيونهن وضربن بأيديهن
على خدودهن وهذا من مصائب الخفى الأخرى فسبحان ربنا
العلي الأعلى

Tablet of the Holy Mariner

"Study the Tablet of the Holy Mariner that ye may know the truth, and consider that the Blessed Beauty hath fully foretold future events. Let them who perceive, take warning!" —'Abdu'l-Bahá

He is the Gracious, the Well-Beloved!
Holy Mariner! Bid thine ark of eternity
appear before the Celestial Concourse,
Glorified be my Lord, the All-Glorious!
Launch it upon the ancient sea, in His
Name, the Most Wondrous, Glorified be
my Lord, the All-Glorious!

And let the angelic spirits enter, in the
Name of God, the Most High. Glorified
be my Lord, the All-Glorious!

Unmoor it, then, that it may sail upon the
ocean of glory, Glorified be my Lord, the
All-Glorious! Haply the dwellers therein
may attain the retreats of nearness in the
everlasting realm Glorified be my Lord,
the All-Glorious!

Having reached the sacred strand, the
shore of the crimson seas, Glorified be my
Lord, the All-Glorious!

هو العزيز المحبوب

أن يا ملاح القدس فاحضر سفينة البقاء في ملاح
الأعلى فسبحان ربّي الأبهى ثمّ أمسكه على
بحر القدم ببديع من الأسماء فسبحان ربّي
الأبهى

ثمّ اركب عليها هياكل الرّوح باسم الله العليّ
الأعلى فسبحان ربّي الأبهى

إذا فاطلق زمام الفلك ليجري على قلزم
الكبرياء ليصل أهلها إلى مواقع القرب في
مكمن البقاء فسبحان ربّي الأبهى

وإذا وصلتكم إلى شاطئ القدس ساحل بحر
الحمراء فسبحان ربّي الأبهى

هو العزيز المحبوب

ای ناخدای قدس! سفینهء زندگی پاینده را بین
ساکنان ملکوت آمادهء حرکت کن؛ آنرا بنام بديع
و فرخندهء خداوندی، بر دریا پازلی آفرینش
افکن؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

آنگاه پیکرهای روح را بنام پروردگار
والا و اعلى، بر آن سوار کن؛
پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

پس لنگر از سفینه برگیر تا بر دریای
عظمت بحرکت آید و تا ساکنان آن به منازل
قرب خداوندی در بهشت جاودانی برسند؛ پاک و
مقدّس است پروردگار ابهای ما!

و چون آنانرا به کرانه های پاکى و پیراستگى،
ساحل دریای سرخ رساندى، پاک و مقدّس است
پروردگار ابهای ما!

Bid them issue forth and attain this
ethereal invisible station, Glorified be
my Lord, the All-Glorious!

A station wherein the Lord hath in the
Flame of His Beauty appeared within the
deathless tree; Glorified be my Lord, the
All-Glorious! Wherein the embodiments
of His Cause cleansed themselves of self
and passion; Glorified be my Lord, the
All-Glorious!

Around which the Glory of Moses doth
circle with the everlasting hosts;
Glorified be my Lord, the All-Glorious!

Wherein the Hand of God was drawn
forth from His bosom of Grandeur;
Glorified be my Lord, the All-Glorious!

Wherein the ark of the Cause remaineth
motionless even though to its dwellers be
declared all divine attributes.
Glorified be my Lord, the All-Glorious!

إذا فأخرجهم عن الفلك في هذا المقام الألف
الأخفى فسبحان ربّي الأبهى

وهذا مقام الذي فيه تجلّى الله بنار الجمال في
وفيه خلعوا سدرة البقاء فسبحان ربّي الأبهى
هياكل الأمر نعل النفس والهوى فسبحان ربّي
الأبهى

وفيه بطوف موسى العزّ بجنود البقاء فسبحان
ربّي الأبهى

وهذا مقام الذي خرج فيه يد الله عن رداء
الكبرياء فسبحان ربّي الأبهى

وهذا مقام الذي لن يحرك فيه سفينة الأمر ولو
يفرء عليها كلّ الأسماء فسبحان ربّي الأبهى

در آن جایگاه الطف پنهان، آنان را از سفینه
بیرون کن؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای
ما!

اینست آن مقامیکه دران خداوند به آتش جمال
خویش، در شجر بقاء تجلّی فرمود؛
پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

مقامیکه موسای عزّت با لشگریان جاودانه، به
طواف است؛ پاک و مقدّس است پروردگار
ابهای ما!

مقامیکه دست نورانی خداوندی از رداء بزرگی و
کرامت بدر آمد؛ پاک و مقدّس است پروردگار
ابهای ما!

این مقامی است که دران سفینه امر هرگز
بجنبش نیاید، گرچه همه نامها بر آن خوانده
شود؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

O Mariner! Teach them that are within
the ark that which we have taught thee
behind the mystic veil. Glorified be my
Lord, the All-Glorious!

Perchance they may not tarry in the
sacred snow-white spot, Glorified be my
Lord, the All-Glorious!

But may soar upon the wings of the spirit
unto that station which the Lord hath
exalted above all mention in the worlds
below, Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

May wing through space even as the
favored birds in the realm of eternal
reunion; Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

May know the mysteries hidden in the
Seas of light. Glorified be my Lord, the
All-Glorious!

They passed the grades of worldly
limitations and reached that of the
divine unity, the center of heavenly
guidance. Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

إذا يا ملاح القدس علم أهل السفينة ما علمناك
خلف حجبات العماء فسبحان ربّي الأبهى

لئلا يعطلون في وادي الكتّيب البيضاء فسبحان
ربّي الأبهى

ويطّرون بجناحين الرّوح إلى مقام الذي قدّسه
الله عن الذّكر في ممالك الإنشاء فسبحان ربّي
الأبهى

ويتحرّكون في الهواء كطيور القرب في
جبروت اللّقاء فسبحان ربّي الأبهى

ويطلّعون بالأسرار في لجاج الأنوار فسبحان
ربّي الأبهى

وانقطعوا منازل التّحديد حتّى وصلوا إلى مقام
التّوحيد في مركز الهدى فسبحان ربّي الأبهى

حال ای ناخدای قدس! ساکنان سفینه را بآنچه در
پس پرده های اسرار بتو آموختیم، آموزش ده؛
پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

باشد که آنان در ارض مقدّس و سپید نورانی،
در دام درنگ نیفتند! [آنی درنگ نشاید.] پاک و
مقدّس است پروردگار ابهای ما!

بلکه، ببالهای روح به مقامی در جهان هستی
برپرند که از هر ذکرى مقدّس و پیراسته است؛
پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

و شاید چون پرندگان فردوس، در جبروت دیدار
در هواء قرب بپرواز آیند؛ پاک و مقدّس است
پروردگار ابهای ما!

و به اسرار نهفته در دریاهاى نور آگاهی
یابند؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

آنان از از مراتب تحدید و محدودیت گذشتند و
به وادی بیکتائی و بیهمتائی، مرکز هدایت ربّانی
پاک و مقدّس است پروردگار ابهای رسیدند؛
ما!

They have desired to ascend unto that state which the Lord hath ordained to be above their stations. Glorified be my Lord, the All-Glorious!

Whereupon the burning meteor cast them out from them that abide in the Kingdom of His Presence, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

And they heard the Voice of Grandeur raised from behind the unseen pavilion upon the Height of Glory: Glorified be my Lord, the All-Glorious!

“O guardian angels! Return them to their abode in the world below, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

“Inasmuch as they have purposed to rise to that sphere which the wings of the celestial dove have never attained; Glorified be my Lord, the All-Glorious!

وأرادوا أن يصعدوا إلى مقام الذي جعله الله
فوق مراتبهم

إذا أطردهم شهاب الذرّي من سگان ملکوت
اللقاء فسبحان ربّي الأبهی

وسمعوا لحن الكبرياء عن وراء سرادق
الغيب في مكن السناء فسبحان ربّي
الأبهی

بأن يا ملائكة الحفظ أن ارجعوا هؤلاء
إلى مواقعهم في ناسوت الإنشاء فسبحان
ربّي الأبهی

لأنهم أرادوا أن يطيروا في هواء الذي ما
طارت فيه أجنحة الورقاء فسبحان ربّي
الأبهی

ولكن، خواستند بمقامی بالا روند که
خداوند خدا آنرا برتر از مرتبهء آنان قرار
فرموده،

از آنرو شهابی آتشین ایشان را از بزم
حضور، طرد نمود؛ پاک و مقدّس است
پروردگار ابهای ما

و ندای عظمت را از پس سرا پرده های
نادیدنی بر قاف جلال شنیدند که:
پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

ای فرشتگان پاسدار! اینان را به مکانشان
در جهانهای فرودین بازگردانید؛
پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

ازیرا اینان آهنگ مقامی نمودند که بالهای
حمامهء قدسی هم از پرواز به آن ناتوان
است!

“Whereupon the ship of fancy standeth still which the minds of them that comprehend cannot grasp.” Glorified be my Lord, the All-Glorious!

Whereupon the maid of heaven looked out from her exalted chamber, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

And with her brow signed to the Celestial Concourse, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

Flooding with the light of her countenance the heaven and the earth, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

And as the radiance of her beauty shone upon the people of dust, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

All beings were shaken in their mortal graves. Glorified be my Lord, the All-Glorious!

ولن يحرك فيه سفائن الظنون ولا أفئدة
أولي النهى فسبحان ربّي الأبهى

إذا أخرجت حوريّة الرّوح رأسها عن
غرفات الأعلى فسبحان ربّي الأبهى

وأشارت بطرف حاجبها إلى ملأ القدساء
فسبحان ربّي الأبهى وأشرق أنوار

جبينها من الأرض إلى السّماء فسبحان
ربّي الأبهى

ووقع إشراق الجمال على أهل الأرض
والتراب

إذا اهتزّت هياكل الوجود عن قبور الفناء
فسبحان ربّي الأبهى

و حتّاء، در آنمقام سفینه های گمان از حرکت باز! میمانند، و دلّهای خردمندان راهم جنبش و حیات نیست! پاک و مقدّس است پروردگار

ابهای ما

دران هنگام حوریّه روح سر از غرفهء اعلايش برون آورده، نگریست؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

و با حرکت ابرو به ملأ اعلى اشاره کرد؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

و زمین و آسمان را در نور روی خویش غرقه نمود؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

و چون درخشش جمالش بر ساکنان خاک افتاد،

همه پیکرها در گورهای نیستی باهتزاز آمدند؛

She then raised the call which no ear
through all eternity hath ever heard,
Glorified be my Lord, the All-Glorious!

And thus proclaimed: "By the Lord! He
whose heart hath not the fragrance of
the love of the exalted and glorious
Arabian Youth, Glorified be my Lord,
the All-Glorious!

"Can in no wise ascend unto the glory of
the highest heaven." Glorified be my
Lord, the All-Glorious!

Thereupon she summoned unto herself
one maiden from her handmaidens,
Glorified be my Lord, the All-Glorious!

commanded her: "Descend into space
from the mansions of eternity,
Glorified be my Lord, the All-Glorious!

"And turn thou unto that which they
have concealed in the inmost of their
hearts. Glorified be my Lord, the All-
Glorious!

ثمّ نادت بلحن الّذي ما سمعه اذن السّمع
في أزل القدماء فسبحان ربّي الأبهي

وقالت تالله من لم يكن في قلبه روائح
الحبّ من الفتى العراقي النّوراء فسبحان
ربّي الأبهي

لن يقدر أن يصعد إلى رفرف الهاء في
هذا الجبروت القسوى فسبحان ربّي
الأبهي

إذا أمرت جارية من جواربها الأحلى
فسبحان ربّي الأبهي

فقالته انزلي من قصور البقاء على هيكل
الشّمس في هذا الفضاء فسبحان ربّي
الأبهيتمّ

التفتي إليهم فيما أسروه في سرائر سرّهم
الأخفى فسبحان ربّي الأبهي

با لحنی بدیع که از قدیم الایام، هرگز
گوشی نشنیده، ندا بر آورده؛ پاک و مقدّس
است پروردگار ابهای ما!

اعلام فرمود: سوگند بخداوند! آنکس که
نسیمهای عطر آگین محبت این غلام عراقی بهی
ابهی در دلش نیست؛
پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

هرگز نتواند که به بلندیهای آسمان عزّت و قلل
جلال رسد؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای
ما!

و آنگاه یکی از کنیزان مینوی رخسار خود را به
خود خواند؛
پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

و او را امر کرد که " از غرفات جاودانگی به
پیکر خورشید، در فضا فرود آی؛ پاک و مقدّس
است پروردگار ابهای ما!

و بآنچه اینان در نهانهای دل خویش پنهان داشته
اند، توجهنما! پاکومقدّس است پروردگار ابهای

“Shouldst thou inhale the perfume of the robe from the Youth that hath been hidden within the tabernacle of light by reason of that which the hands of the wicked have wrought, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

“Raise a cry within thyself, that all the inmates of the chambers of Paradise, that are the embodiments of the eternal wealth, may understand and hearken; Glorified be my Lord, the All-Glorious!

“That they may all come down from their everlasting chambers and tremble, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

“And kiss their hands and feet for having soared to the heights of faithfulness; Glorified be my Lord, the All-Glorious!

“Perchance they may find from their robes the fragrance of the Beloved One.”
Glorified be my Lord, the All-Glorious!

فإن وجدت روائح القميص عن غلام الذي
ستر في سراق التور من أيادي الأشقياء
فسبحان ربّي الأبهى

إذا صيحي في نفسك ليطلع بذلك كل من
سكن في غرفات الفردوس من هياكل
الغناء فسبحان ربّي الأبهى

وينزلنّ كلهم عن غرف البقاء فسبحان
ربّي الأبهى

ويقتلنّ أرجلهم وأيديهم لما طاروا في
هواء الوفاء فسبحان ربّي الأبهى

ولعلّ يجدنّ روائح المحبوب عن قميص
هؤلاء فسبحان ربّي الأبهى

و اگر در آنها عطر خوش پیراهن یوسف بقاء را،
که از ستم ناکسان در پس پرده های نور نهان
گشته، استشمام نمودی؛ پاک و مقدّس است
پروردگار ابهای ما!

فریاد برآر تا همه ساکنان غرفات فردوس که
مظاهر بی نیازی هستند، بشنوند و بدانند؛ پاک و
مقدّس است پروردگار ابهای ما!

و همگان از غرفات جاودانگی فرود آمده به
اهتزاز آیند؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای
ما!

و دستها و پایهای اینان را که در رفارف وفا
مانده اند، ببوسند؛ پاک و مقدّس است پروردگار
ابهای ما!

شاید که بویهای خوش محبوب را از قمیص
اینان برکشند؛ پاک و مقدّس است پروردگار
ابهای ما!

Thereupon the countenance of the favored damsel beamed above the celestial chambers even as the light that shineth from the face of the Youth above His mortal temple; Glorified be my Lord, the All-Glorious!

She then descended with such an adorning as to illumine the heavens and all that is therein. Glorified be my Lord, the All-Glorious!

She bestirred herself and perfumed all things in the lands of holiness and grandeur. Glorified be my Lord, the All-Glorious!

When she reached that place she rose to her full height in the midmost heart of creation, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

And sought to inhale their fragrance at a time that knoweth neither beginning nor end. Glorified be my Lord, the All-Glorious!

إذا أشرقت حورية القرب عن أفق
الغرفات كإشراق وجه الغلام عن أفق
الرداء فسبحان ربّي الأبهى

ونزلت بطراز أشرقت السموات وما
فيها فسبحان ربّي الأبهى

وحزّكت في الهواء إذا عطّرت كلّ
الأشياء في أراضي القدس والسّناء
فسبحان ربّي الأبهى

فلما بلغت إلى المقام قامت كخط
الاستواء في قطب البداء فسبحان ربّي
الأبهى

ثمّ استنشقت منهم في زمان الذي ما
يجري عليه حكم الإبتداء ولا ذكر
الإنتهاء فسبحان ربّي الأبهى

در این هنگام چهرهء حوریهء مقرب از فراز
غرفات آسمانی، چون شعاع طلعت غلام از افق
پیکر قدس جسمانی، اشراق نمود؛ پاک و مقدّس
است پروردگار ابهای ما!

و چنان درخشید که از تابشش آسمانها و آنچه
درانست روشن شد؛ پاک و مقدّس است و
پروردگار ابهای ما!

آنگاه در فضا باهتزاز آمد و همه مظاهر تقدّس و
بزرگی را بخطر خود معطر نمود؛
پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

و چون به مقام خود رسید، بتمام قامت در قطب
آفرینش قیام فرمود؛ پاک و مقدّس است
پروردگار ابهای ما!

و میان آنان، نفسی ژرف برکشید که با آن زمان
متوقّف شد. نه آغازی بود و نه پایانی؛ پاک و
مقدّس است پروردگار ابهای ما!

She found not in them that which she did desire, and this, verily, is but one of His wondrous tales. Glorified be my Lord, the All-Glorious!

وما وجدت منهم ما أردت وهذا من
قصص العجباء فسبحان ربّي الأبهى

در آنان، آنچه را آرزو داشت، نیافت! و این
براستی از شگفتیهای روزگار است! پاک و
مقدس است پروردگار ابهای ما!

She then cried aloud, wailed and repaired to her own station within her most lofty mansion, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

ثمّ صاحت وضجّت ورجعت إلى مقامها
في قصرها الحمراء فسبحان ربّي
الأبهى

سپس بنالید و بزارید و صیحه زد. و بمقام
یاقوتی خویش در قاف آفرینش باز گشت؛ پاک و
مقدس است پروردگار ابهای ما!

And then gave utterance to one mystic word, whispered privily by her honeyed tongue, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

ثمّ تكلمت بكلمة سرّية تحت لسانها
الروحي فسبحان ربّي الأبهى

و بزبان حال، در ژرفای روح و در نهان خویش
بکلمه ای نجوا نمود؛ پاک و مقدس است
پروردگار ابهای ما!

And raised the call amidst the Celestial Concourse and the immortal maids of heaven: Glorified be my Lord, the All-Glorious!

ونادت بين ملاً الأعلى و حوريات البقاء
فسبحان ربّي الأبهى

و در میان ملاً اعلیٰ و حوریّه های بقاء ندا
برآورد: پاک و مقدس است پروردگار ابهای
ما!

“By the Lord! I found not from these idle claimants the breeze of Faithfulness! Glorified be my Lord, the All-Glorious!

تالله ما وجدت من هؤلاء المدّعين من
نسمات الوفاء فسبحان ربّي الأبهى

"بخداوند سوگند! در این مدّعیان، بوی وفا
نیافتیم!" پاک و مقدس است پروردگار ابهای ما!

“By the Lord! The Youth hath remained lone and forlorn in the land of exile in the hands of the ungodly.” Glorified be my Lord, the All-Glorious!

She then uttered within herself such a cry that the Celestial Concourse did shriek and tremble, Glorified be my Lord, the All-Glorious!

And she fell upon the dust and gave up the spirit. It seemeth she was called and hearkened unto Him that summoned her unto the Realm on High. Glorified be my Lord, the All-Glorious!

Glorified be He that created her out of the essence of love in the midmost heart of His exalted paradise! Glorified be my Lord, the All-Glorious!

وتالله بقي الغلام في أرض الغربة وحيدا
فريدا بين أيادي الفسقاء فسبحان ربّي في
لاهوت الحزناء

وبعد ذلك صرخت في نفسها بصريخ
الذي أصرخت وتزلزلت أهل ملاً الأعلى
فسبحان ربّي الذي تردّي برداء السّوداء

ووقعت على التراب وماتت كأنّها دعيت
وأجابت من دعاها في لاهوت العماء

فسبحان من خلقها من جوهر الحياء
فسبحان ربّي الأبهى

"و بخداوند سوگند! غلام الهی در دار غربت،
در دست شریران، یگه و تنها مانده!"
پاک و مقدّس است پروردگار ما! در بیابان حزن
و اندوه!

و آنگاه، در نهنهای درون، چنان نالید که از ناله
و ندبه اش اهل فردوس بخود لرزیدند و به نوحه
در آمدند؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهی
در قمیص سیاه غمها!

ناگاه بر خاک افتاده جان به جانان سپرد، گوئی
ندای محبوب را شنیده، باقلیم بالا پرید؛

پاک و مقدّس است آنکه او را از جوهر عشق
وسرشت شرم و آزرم آفرید! پاک و مقدّس است
پروردگار ابهای ما!

Thereupon the maids of heaven
hastened forth from their chambers,
upon whose countenances the eye of no
dweller in the highest paradise had ever
gazed. Glorified be our Lord, the Most
High!

They all gathered around her, and lo!
they found her body fallen upon the
dust; Glorified be our Lord, the Most
High!

And as they beheld her state and
comprehended a word of the tale told by
the Youth, they bared their heads, rent
their garments asunder, beat upon their
faces, forgot their joy, shed tears and
smote with their hands upon their
cheeks, and this is verily one of the
mysterious grievous afflictions—
Glorified be our Lord, the Most High!

Bahá'u'lláh

الأبهي إذا خرجن عن الغرفات حوريات ما
وقعت على جمالهنّ عيون أحد من أهل
جنان الاسماء فسبحان ربّي الأبهي

وجمعن عليها ووجدن جسدها مطروحة
على التراب الغبراء فسبحان ربنا الاعلي

فلما شهدن حالها و علمن حرفا من قصص
الغلام عررن رؤوسهنّ وشققن ثيابهنّ
ولطمن على وجوههنّ وبدلنّ عيشهنّ
وبكين بعيونهنّ وضربن بأيديهنّ على
خدودهنّ وهذا من مصائب الخفي الأخفي
فسبحان ربنا العليّ الأعلى

درین آن، حوریات فردوس از غرفات خود
دویدند- حوریاتی که دیدگان اهل بهشت بیرون
علیا بر جمال آنان نیفتاده است! پاک و مقدّس
است پروردگار اعلای ما!

همگان بر او گرد آمدند و پیکر پاکش را بر خاک
سیاه افتاده یافتند؛
پاک و مقدّس است پروردگار اعلای ما!

پس چون حال او را دیدند و حرفی از قصّه
غلام را شنیدند، سرها را عریان نمودند، جامه ها
بر تن دریدند و بر چهره ها زدند؛ عیششان برهم
خورد، اشک از دیدگان فشانند و با دستها بر
گونه ها کوفتند؛ و این از مصیبتهای نهانی
و شگرف و ناگفتنی است!
پاک و مقدّس است
پروردگار اعلای ما!

پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!،
و شایدچون پرنندگان فردوس، در جبروت دیدار در هواء قرب بپرواز آیند؛ پاک و مقدّس است پروردگار،
ابهای ما!!
و به اسرار نهفته در دریا‌های نور آگاهی یابند؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!؛
آنان از از مراتب تحدید و محدودیت گذشتند و به وادی یکتائی و بیهمتائی، مرکز هدایت ربّانی رسیدند؛!
پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!،
ولکن، خواستند بمقامی بالا روند که خداوند خدا آنرا برتر از مرتبه آنان قرار فرموده، از آنرو شهبای آتشین!
ایشان را از بزم حضور، طرد نمود؛
پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!!
و ندای عظمت را از پس سرا پرده های نادیدنی بر قاف جلال شنیدند که؛
پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!!
ای فرشتگان پاسدار! اینان را به مکانشان در جهانهای فرودین بازگردانید؛
پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!!
ازیرا اینان آهنگ مقامی نمودند که بالهای حمامه قدسی هم از پرواز به آن ناتوان است!؛
پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!!
و حتّاً، در آنمقام سفینه های گمان از حرکت میمانند، و دل‌های خردمندان راهم جنبش و حیات نیست! پاک و
مقدّس است پروردگار ابهای ما!!
دران هنگام حوریّه روح سر از غرفه اعلاّیش برون آورده، نگریست؛
پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!!
و با حرکت ابرو به ملاّ اعلیّ اشاره کرد؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!،
و زمین و آسمان را در نور روی خویش غرقه نمود؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!!
و چون درخشش جمالش بر ساکنان خاک افتاد، همه پیکرها در گورهای نیستی باهتزاز آمدند؛ و با لحنی؛

بدیع که از قدیم الایام، هرگز گویی نشنیده، ندا برآورده؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!
اعلام فرمود: سوگند بخداوند! آنکس که نسیمهای عطر آگین محبّت این غلام عراقی بهیّ ابهی در دلش
نیست؛

پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!
هرگز نتواند که به بلندیهای آسمان عزّت و قلل جلال رسد؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!
و آنگاه یکی از کنیزان مینوی رخسار خود را به خود خواند؛
پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!
و او را امر کرد که " از عرفات جاودانگی به پیکر خورشید، در فضا فرود آی؛ پاک و مقدّس است
پروردگار ابهای ما! و بآنچه اینان در نهانهای دل خویش پنهان داشته اند، توجّه نما! پاکو مقدّس است پروردگار
ابهی ما!

و اگر در آنها عطر خوش پیراهن یوسف بقاء را، که از ستم ناکسان در پس پرده های نور نهان گشته، استشمام
نمودی؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!
فریاد برآر تا همه ساکنان عرفات فردوس که مظاهر بی نیازی هستند، بشنوند و بدانند؛ پاک و مقدّس است
پروردگار ابهای ما!

و همگان از عرفات جاودانگی فرود آمده به اهتزاز آیند؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!
و دستها و پایهای اینان را که در رفارف وفا مانده اند، ببوسند؛
پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!
شاید که بویهای خوش محبوب را از قمیص اینان برکشند؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!
در این هنگام چهره حوریّه مقرب از فراز عرفات آسمانی، چون شعاع طلعت غلام از افق پیکر قدس
جسمانی، اشراق نمود؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!
و چنان درخشید که از تابشش آسمانها و آنچه درانست روشن شد؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!
آنگاه در فضا باهتزاز آمد و همه مظاهر تقدّس و بزرگی را بعطر خود معطر نمود؛

پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

و چون به مقام خود رسید، بتمام قامت در قطب آفرینش قیام فرمود؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

و میان آنان، نفسی ژرف برکشید که با آن زمان متوقّف شد. نه آغازی بود و نه پایانی؛ پاک و مقدّس است

پروردگار ابهای ما!

در آنان، آنچه را آرزو داشت، نیافت! و این براستی از شگفتیهای روزگار است! پاک و مقدّس است پروردگار

ابهای ما!

سپس بنالید و بزارید و صیحه زد. و بمقام یاقوتی خویش در قاف آفرینش باز گشت؛ پاک و مقدّس است

پروردگار ابهای ما!

و بزبان حال، در ژرفای روح و در نهان خویش بکلمه ای نجوا نمود؛ پاک و مقدّس است پروردگار ابهای

ما!

و در میان ملأ اعلیٰ و حوریّه های بقاء ندا برآورد: پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

"بخداوند سوگند! در این مدّعیان، بوی وفا نیافتم!"

پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

"و بخداوند سوگند! غلام الهی در دار غربت، در دست شیران، یگه و تنها مانده!" پاک و مقدّس

است پروردگار ما! در بیابان حزن و اندوه!

و آنگاه، در نهانهای درون، چنان نالید که از ناله و ندبه اش اهل فردوس بخود لرزیدند و به نوحه در آمدند؛

پاک و مقدّس است پروردگار ابهی در قمیص سیاه غمها!

ناگاه بر خاک افتاده جان به جانان سپرد، گویی ندای محبوب را شنیده، باقلیم بالا پرید؛ پاک و مقدّس است

آنکه او را از جوهر عشق و سرشت شرم و آرم آفرید! پاک و مقدّس است پروردگار ابهای ما!

درین آن، حوریات فردوس از غرفات خود بیرون دوینند- حوریاتی که دیدگان اهل بهشت علیا بر جمال آنان

نیفتاده است! پاک و مقدّس است پروردگار اعلای ما!

همگان بر او گرد آمدند و پیکر پاکش را بر خاک سیاه افتاده یافتند؛

پاک و مقدّس است پروردگار اعلای ما!
پس چون حال او را دیدند و حرفی از قصّهء غلام را شنیدند، سرها را عریان نمودند، جامه ها بر تن دریدند و
بر چهره ها زدند؛ عیششان برهم خورد، اشک از دیدگان فشانند و با دستها بر گونه ها کوفتند؛ و این از
مصیبتهای نهانی و شگرف و ناگفتنی است!

پاک و مقدّس است پروردگار اعلای ما!

حضرت بهاء‌الله در ۱۲۴۲ هجری شمسی (۱۸۶۳ میلادی)، درست قبل از این که مجبور شوند از بغداد به استانبول بروند، این آیات را نازل کردند و در آن روزهای تاریک آینده را پیش بینی کردند. حضرت بهاء‌الله و همراهانشان، برای جشن گرفتن نوروز، در بیرون از بغداد چادرهای خود را برپا کرده بودند. یکی از نویسندگان تاریخ زندگی حضرت بهاء‌الله، نبیل، آنجا حاضر بود. نبیل می نویسد:

«هنگامی که لوح ملاح القدس با صدای بلند تلاوت شد، اقیانوسهای غم و اندوه در قلب شنوندگان موج می‌زد.... برای همه روشن بود که فصل بغداد رو به اتمام بود و فصل جدیدی به جای آن در حال گشوده شدن. پس از تلاوت این لوح، حضرت بهاء‌الله دستور دادند چادرها باید جمع شوند و تمام همراهان ایشان باید به شهر برگردند. وقتی داشتند چادرها را جمع می کردند، حضرت بهاء‌الله فرمودند 'این سراپرده‌ها چون بساط فریبنده عالم امکان است همین قدر که گسترده شد باید منتظر انقضاء و انطواء آن بود' شنوندگان از این سخنان فهمیدند که این چادرها دیگر هرگز در آن مکان برپا نخواهند شد.»

حضرت عبدالبهاء مرکز عهد جمال ابهی' چنین سفارش میفرمایند:

"لوح ملاح القدس را بخوانید تا بحقیقت پی برید و ملاحظه نمائید که جمال مبارک وقایع آتیه را از پیش بتمامه خبر داده اند. إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّلْمُتَبَصِّرِينَ و مَوْهِبَةً لِّلْمُخْلِصِينَ"

اصل این لوح به زبان عربی است که در ادامه برگردان آن به زبان فارسی توسط دکتر پرویز روحانی تقدیم حضور میگردد.

باشد. در آن موقع چادرها زده شد و خیمه ها برپا گردید، و دوستان همه آماده برگذاری جشن عید سعید نوروز گشتند.

در روز پنجم نوروز کاتب وحی میرزا آقا جان از خیمهٔ مبارك بیرون آمد که برای احباء لوح مبارك ملاح القدس را که بتازگی از قلم جمال قدم نازل شده بود تلاوت کند. احبائي که در آن مزرعه بودند دور هم مجتمع گشتند و سراپا گوش شدند تا پیام الهی را اصغا نمایند. نبیل اعظم در وصف این واقعه می نویسد «چون لوح ملاح القدس بصدای بلند تلاوت میشد دریای احزان ب موج میآمد و قلوب مستمعین مالامال غم و اندوه میگردد... جمیع اصحاب دریافتند که عنقریب دفتر حوادث بغداد منظوی و فصل جدیدی بجای آن مفتوح خواهد گردید. پس از تلاوت آن لوح ابداع جمال قدم جلّ شأنه الاعظم به برچیدن خيام و معاودت بشهر امر فرمودند، و در حینی که بجمع آوری خیمه و خرگاه

در نوروز سال ۱۸۶۳ میلادی (مطابق با ۱۲۷۹ هجری قمری) جمال قدم با تعدادی از اصحاب اولیه و طائفین حول بخارج شهر بغداد تشریف بردند، و بمحلی معروف بمزرعه و شاش نزول اجلال فرمودند. این مزرعه را میرزا موسی کلیم برادر تنی حضرت بهاء الله اجاره نموده بودند برای اینکه جمال قدم در ایام اعیاد تشریف فرمای آن محل شوند، و فرصت کافی و محلی بی دغدغه برای ملاقات احباء و انعقاد محافل بزرگ و ترتیل آیات الهی (۱) قرن بدیع، فصل هشتم.

مشغول بودند لسان عظمت باین بیان ناطق «این سرپرده ها چون بساط فریبنده عالم امکان است، همین قدر که گسترده شد باید منتظر انقضاء وانطواء آن بود». از این بیان مبارك حاضرین متوجه شدند که این خیمه ها دیگر در آن سرزمین برپا نخواهد گردید. هنوز برچیدن خيام اختتام نیافته بود که قاصد وارد وبه تسلیم پیام مبادرت نمود»^(۱).

این قاصد پیامی از طرف والي بغداد نامق پاشا بمحضر جمال قدم رساند که در آن تقاضا شده بود که جمال قدم با والي بغداد در مقرر حکومت ملاقات فرمایند. حضرت بهاء الله در جواب فرمودند که تمایل با این ملاقات دارند ولي چون سالها است که با اختیار خود وبدون وقایع امری به دار الحکومه نرفته اند عذرش را به پذیرند، ومسجد حول سرایه حکومتی را محل ملاقات معین فرمودند.

نامق پاشا تا کنون بلقاي مبارك مشرف نشده
(۱) ايضاً.

بود، ولي نهايت احترام ومحبت را بجمال قدم رعایت مینمود نامه ای مؤدبانه از صدر اعظم عثمانی عالی پاشا بدستش رسیده بود که حضرت بهاء الله بعنوان میهمان بطرف اسلامبول عزیمت بفرمایند. پس از وصول این نامه نامق پاشا تا سه ماه سکوت اختیار نمود، وچون احساس شرم وخجلت داشت که شخصاً این خبر را بجمال قدم برساند لذا نایب خود امین افندی را اعزام داشت تا مطلب را بحضور مبارك معروض نماید. نامق پاشا بعداً در باغ رضوان بلقاي مبارك مشرف شد.

روز بعد از نزول لوح ملاح القدس حضرت بهاء الله باتفاق آقا محمد رضا که جوانی کردی بود وبزبان ترکی آشنا به مسجد سرایه تشریف بردند، ونایب والي نامه صدر اعظم عثمانی خطاب بنامق پاشا را بحضور مبارك تقدیم داشت.

پس از چندی، وفي الواقع بعد از بیست وهفت روز از نزول لوح ملاح القدس جمال قدم بیاغ نجیب

پاشا که من بعد بباغ رضوان موسوم شد تشریف بردند و اعلان امر علنی فرمودند.

لوح مبارک ملاح القدس شامل دو قسمت است: يك قسمت عربي و يك قسمت فارسي. تا کنون فقط قسمت عربي بزبان انگليسي ترجمه شده است.

لوح ملاح القدس يکي از مهمترين و عظيمترين الواحيست که در آثار حضرت بهاءالله و حضرت عبدالبهاء مورد تأکید بسيار قرار گرفته است، چنانچه حضرت بهاءالله ميفرمايند «بر هر يك از احباء لازم لوح ملاح القدس را که قبل از مهاجرت از عراق مرقوم شده بخوانند و در آن تفکر نمايند، تا ما ظهر وما يظهر من بعد را از ما رُقِمَ من قبل ادراك کنند، طوبى للعارفين. جميع بلايای وارده در آن لوح از قبل ثبت شده، أن اقرءوا و تفكروا»^(۱). و حضرت عبدالبهاء ميفرمايند «لوح ملاح القدس را بخوانيد تا (۱) اسرار الاثار، جلد چهارم، ص ۴۸۹.

بحقيقت پي برید و ملاحظه نمائيد که جمال مبارک و قايع آتیه را از پيش بتمامه خبر داده اند، إنَّ في ذلك لَعِبْرَةً للمتَبَصِّرِينَ و موهبةً للمخلصين»^(۱).

بعد از صعود جمال قدم، و على الخصوص در ايامي که ناقضين عهد بهی ابهی علم مخالفت را برافراشتند و بنشر اراجيف و باطيل پرداختند حضرت عبدالبهاء کرازا باحبا تأکید نمودند که لوح ملاح القدس را بخوانند. و چندی قبل از صعود نیز تأکید فرمودند که آن لوح ابداع را بخوانند و در آن تفکر و تفرس نمايند، زیرا يقيناً ميدانستند که عده ای از اصحاب و احباب نقض ميثاق مينمايند و فتنه و فساد ايجاد ميکنند و با حضرت ولی امر الله بنزاع و جدال ميپردازند.

و بعد از افول کوكب ميثاق حضرت ورقة عليا باحبا تأکید نمودند که لوح ملاح القدس را بخوانند. جناب محمد شفيق روحاني در کتاب خویش (۱) من مکاتيب عبد البهاء، ص ۱۸۳.

«خاطرات تلخ و شیرین» مینویسد «مجدد دستخط حضرت ورقه علیا زیارت گردید و احباء را مطمئن ساخت که وصیت نامه موجود و روز چهارم منتشر و نام ولی امر که تعیین شده آنروز اعلام میشود، و امر فرمودند احباء در این اوقات فترت لوح ملاح القدس را بخوانند. لهذا هر شب لوح ملاح القدس تلاوت میشد و جناب فاضل شیرازی ترجمه میفرمودند».

لفظ «ملاح» در لغت یعنی کشتیان، و مقصور از «ملاح القدس» شارع اعظم جمال اقدس ابهی است، زیرا در اصطلاح انبیاء دین الهی و شریعت آسمانی به سفینه ای تشبیه میشود که برای نجات مردم از طوفان جهل و ضلالت ساخته شده است.

این تشبیه از قصه کشتی نوح که در تورات و قرآن وارد گشته نشئت یافته است. در دوره حضرت مسیح این تشبیه استخدام شده است، چنانچه در انجیل متی میفرمایند «چنانکه ایام نوح بود ظهور پسر انسان نیز چنان خواهد بود، زیرا همچنانکه در ایام

قبل از طوفان میخوردند و میآشامیدند و نکاح میکردند و منکوحه میشدند تا روزی که نوح داخل کشتی شد، و نفهمیدند تا طوفان آمده همه را ببرد همچنین ظهور پسر انسان نیز خواهد بود». در دوره اسلام همین مطلب نیز تاکید شده حضرت محمد در یکی از احادیث ثابت که شرح آن در کتاب فتوحات مکیه اثر شیخ محیی الدین بن عربی مذکور و مسطور است شریعت الهی و تعالیم آسمانی را بسفینه تشبیه میکنند که اگر شخص را کبی خرقی در این سفینه وارد کند در بحر هلاکت و گمراهی غرق خواهد شد. در این دور مبارك لفظ سفینه نیز بهمین معنی بکرات و مرات استعمال شده است. از جمله لوح ملاح القدس است که در آن امر الهی بسفینه تشبیه میشود و کشتیان سفینه جمال قدم است. و این کشتیان خود اعرف واعلم است که چگونه را کین سفینه را از غرقاب هلاکت و جهالت نجات بخشد، و بشاطی تقدیس و تنزیه برساند.

سفری با ملاح القدس

تألیف

محمود فیکری

مطالعات مناسب برای گروه های
صفحات شامل متن اصلی به عربی و
مضمون لوح به
فارسی و ترجمه انگلیسی تدوین:
نوشین شعبانی

*

*